

Δι' ἀρεψήμικτος τῆς αὐτῆς οὐσίας δύναται νὰ πιστεύσῃ καὶ ὁ ἐσχάτως ἐκθειάσας καὶ τὰ τέσσαρα κόμματα, ὅτι κωτῶρθωσε νὰ θέσῃ ἐν κ' πόδα εἰς ἕκαστον αὐτῶν.

Μετὰ τὸ ζήτημα τῆς δευτερευομένης, καθ' ἣ ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπῆλθε παρὰ τοῦ ὑπουργείου νὰ λαλήσῃ ἀγγλιστί, παραιτούμενον εὐθὺς μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν, ἔρχεται ἤδη τὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς, καθ' ἣ ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ νὰ πολιτευθῇ ἑλληνιστί. Ἀγνοοῦμεν εἰς ποίαν γλώσσαν ὁ ἀπαντήσῃ ὁ κ. Τρικούπης· νομίζομεν ὅμως ὅτι θέλει προτιμήσει τὴν ἀγγλικήν.

Κατὰ τὸν πολλὸν Μοντέσκιων ἕκαστος ὑπουργὸς λαμβάνων τὴν ἐξουσίαν φροντίζει κατὰ μὲν τὸ πρῶτον μέρος περὶ ἑαυτοῦ, κατὰ δὲ τὸ δεύτερον περὶ τῆς ἐπαρχίας του, καὶ ἔπειτα, τέλος πάντων, καὶ περὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἐν γένει. Οὐδόλωσ λοιπὸν πρέπει νὰ δυσασχετῶμεν κατὰ τῶν ἡμετέρων πολιτικῶν, ἂν δὲν προφθάνομεν νὰ πράξωσι τὸ παραμικρὸν ὑπὲρ τοῦ τόπου ἀφοῦ οὐδὲν τῆς εἰδῆς των ὑποθέσεις ἀφίνομεν αὐτοῖς καιρὸν νὰ τελειώσωσιν.

Ὁ ἀξιόλογος κ. Νικόλαος Δαμασκῆς, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς χώρας τῶν νεοκαθολικῶν, ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσὴν «*Μνημείας τῆς Καιρῆς Διαθήκης*», εἰς πολύτομον σειρᾶν. Ὁ πρῶτος τόμος, περιέχων μόνον τὴν εἰσαγωγὴν, εὐχμεῖται κατὰ τὴν ἀγγελίαν ἐξ ἑνεακοσίων ἑξήκοντα σελίδων. Ἐνωρίζοντες καὶ ἐκτιμῶντες τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν πολυμάθειαν τοῦ συγγραφέως, δι' ἑν μόνον πρῶτον λαπούμεθα, ὅτι μετὰ τὸν Νῶε καὶ τὸν Μαιθουσάλαν ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου κωτῆντησε τοσοῦτον βραχύς, ὥστε ἀμφιβάλλομεν ἂν θέλει ἀρκέσει ὁ ἡμέτερος εἰς ἀνάγνωσιν τοῦ σπουδαίου τούτου συγγράμματος.

Εἰς ἐφημερίδα τινὰ ἀνέγνωμεν περὶ ἡμῶν ὅτι «οἱ δαίμονες πρέπει ν' ἀποκτήσωσιν Αἰδῶ» (sic). Ὁ παρέχων τὴν ἀγαθὴν ταύτην συμβουλὴν δὲν ἐμελέτησε, φαίνεται, κελῶς τὰ τῆς αἰδοῦς. Πῶς δηλ. τονίζεται ἡ λέξις αὕτη.

Ὁ αἰσθηματικὸς τρόπος τοῦ λαλεῖν τῶν *Précieuses ridicules*, τὰς ὁποίας ἀποκαλοῦμεν ἐνταῦθα κυράττις, εἰσάγεται δυστυχῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Προχθὲς ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Ἀπόλλωνος κυρία τις, μετ' ὀλίγον μῆτηρ, ἔλεγεν ὅτι διακρῖνει ὁσάκις ἀναλογίζεται ὅτι μετὰ τινὰς μῆνας δὲν θέλει πλέον ἔχει τὸ τέκνον τόσον πλησίον τῆς.

Προτιμότερα πάλιν ἐφάνη ἡμῖν ἡ ἀφέλεια ἀγαθοῦ τινος Ἀγρινιώτου φουσταναελλᾶ, ἐρχομένου εἰς θέατρον πρῶτην τότε φορὰν. Ὁ καλὸς ἐπαρχιώτης βλέπων τὸν μὲν οὐρανὸν θολωθέντα, τοὺς δὲ τρεῖς ὑποκριτὰς συψάλλοντας ὁμοῦ τὴν τριψῆδον, ἠρώτησεν ἂν ἀπαγγέλλουσι τὸ μέρος των

καὶ οἱ τρεῖς συγχρόνως, βιαζόμενοι νὰ τελειώσωσι πρὶν τοῦς φθάση ἡ βροχή.

Ἴνα μὴ παραπονῶνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, ὅτι δὲν παραθέτομεν αὐτοῖς ἐνίοτε καὶ ἀπογευματὰ τινὰ συγχρόνου γαλατικοῦ ἄλατος, ἐρανεζόμεθα ἐκ τοῦ Figaro, τὴν τελικὴν φράσιν περιγραφῆς τινος θανατικῆς ἐκτελέσεως: «*Ὁ πέλεκυς τότε τῆς λαιμητόμου καταπεσῶν ἐχώρισε τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ κορμοῦ, ἡ δὲ πληγὴ ὑπῆρξε θανατηφόρος*».

Μέτοχός τις τοῦ «*Περικλέους*», ἐξ ἐκείνων οἵτινες περιμένουσιν ἐκ τῶν φούρνων τῆς ἐταιρίας τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῶν τέκνων των, θέλων νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἦτο ἡ ὄχι τελεσιδικίως καταδικασμένος ν' ἀποθάνῃ οἰκογενειακῶς τῆς πείνης, ἐστοχάσθη νὰ ὑποκλέψῃ τριχῶς τινὰς τοῦ διευθυντοῦ, ἀξιοτίμου κ. Π... , τὰς ὁποίας ἐκόμισεν εἰς τὸν ἐσχάτως ἀφιχθέντα ἐνταῦθα μαγνητιστὴν κ. Φραγκίσκον Γουίδην, ἵνα μάθῃ παρ' αὐτοῦ τὰ μυστήρια τῆς διευθύνσεως. Τὰς μαγνητικὰς ἀποκαλύψεις ἀγνοοῦμεν, ἀλλ' οἱ λοιποὶ μέτοχοι καταθορυβήθησαν βλέποντες αὐθημερὸν τὸν κύριον τοῦτον προσφέροντα τὰς μετοχὰς του εἰς οἰανδήποτε τιμὴν. Πρὸς κατάπαυσιν τῆς panique, ὁ ἀξιότιμος κ. Π... συνεκάλεσεν αὐτοὺς εἰς μυστικὴν συνεδρίασιν, ἐν ἣ ἀπέδειξε θριαμβευτικῶς ὅτι ὁ μαγνητικὸς χρῆσμός δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ βάσεως ἀληθοῦς.

Εἰς τῶν σπουδαιοτέρων ἡμῶν κεφαλαιοῦχων ἐρωτηθεὶς προχθὲς ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου, ἂν ἐκ φιλαργυρίας ἢ δημοσκοπίας μεταβαίνει πάντοτε εἰς Πειραιᾶ δι' ἀμάξης τρίτης θέσεως «*Ὁχι, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ διότι δὲν ὑπάρχει τετάρτη*».

ΘΕΟΤΟΓΜΗΣ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΣΜΟΙ

- Pardon ; pour quelques centimes (=δι'ὀλίγα λεπτά.)
- Cocher ! tirez (=ἀμαξᾶ, τράβα.)
- Pantalon ouvert (=ἀνοικτοῦ χρώματος.)
- Place du Regiment (=πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.)
- La Lune se peignait dans le lac (=ἡ Σελήνη ἐκτενίζετο ἐν τῇ λίμνῃ.)

— Τὸ βουχὸ μου νὰ ἦναι πλατὺ,

— Ναι, ἀδελφὲ, ξέρω· θέλεις νὰ ἦσαι à mon aise.

Z....